

Я — українець.
Мова моя — українська.
Земля моя — Україна.
Народ мій — український.
Я — син українського народу.

Я — українка.
Мова моя — українська.
Земля моя — Україна.
Народ мій — український.
Я — дочка українського народу.

На моїй землі живе талановитий український народ. Мої співвітчизники винайшли бджолиний вулик, підводні човни, фотографію, кіно, літаки, гелікоптери, телебачення, космічні ракети, двигуни, вивели родючі сорти жита, пшениці, картоплі, буряків, соняшника, яблук, груш, винограду. Вони створили чудові пісні, думи, книги, театральні вистави, фільми, картини, архітектурні ансамблі, собори, палаці. Вони увінчали славою минуле рідної землі, вони творять надійне майбутнє своєї незалежної держави. Тепер мій народ — господар на своїй українській землі.

— Слава Україні!

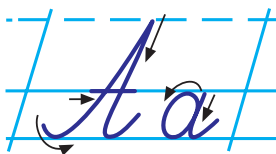
— Героям слава!

Люби свій народ не тому, що він славний, а тому, що він твій.

Олександр Духнович

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Аа

а
а-а-а
а-а-а — а-а-а

ар-ка
ан-те-на
а-ка-ці-я
Ал-ла
Кар-па-ти

м!..
ма
ма-а-а
ма-а-а — ма-а-а

На-тал-ка
Ан-то-ні-на
Ар-сен
Ар-тем
Па-нас
Га-нна

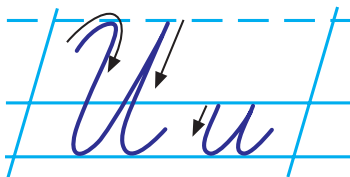
КОЛИСКОВА

А-а-а, а-а-а,
котик-коточок
згорнувся у клубочок,
лежить і воркоче,
що спати не хоче.

А я для Мурка
заспіваю котка:
а-а-а, а-а-а.
Котик-коточок
згорнувся у клубочок,
лежить і воркоче,
що спати не хоче.

И и

и
и-и-и
ли-и-и — ни-и-и
ли-ни

ми-ти
ши-ти
по-ми-ти
по-ши-ти
би-ли-на
ка-ли-на

ХИТРА ХМАРИНКА

Літній ранок. Світить сонце. Дід Зайко іде у поле й парасольку несе. Бачать зайченята і сміються.

— Ну й дід, ну й Зайко. Ха-ха-ха. Таке сонце, а він парасольку з собою несе. Від сонечка чи що?

А дід їм і каже:

— Погляньте, дурненькі, на ту он хитреньку хмаринку.

— Ну то й що?

— Вона з собою цілу отару хмар приведе.

— Ну й сказав, — сміються зайчата.

— Ну й дід, ну й Зайко. Ми он біжимо в м'яча грати й не думаємо про якийсь там дощ.

А трохи згодом хитра хмаринка привела з собою цілу отару хмар. А коли вже вони гуртом зібралися, то й ну пустувати. І такий дощ наслали...

А дід Зайко поробив щось там у полі та й додому іде. Дощ? Нехай буде й дощ. Йому не страшно. В нього парасолька є. Розпустив її та й накрився від дощу. Іде собі дощ. Іде собі дід Зайко, пісеньку мугикає, аж чує — щось попискує. Придивляється — біжать зайченята, мокрі, мов кури, позгиналися, покоцюбли...

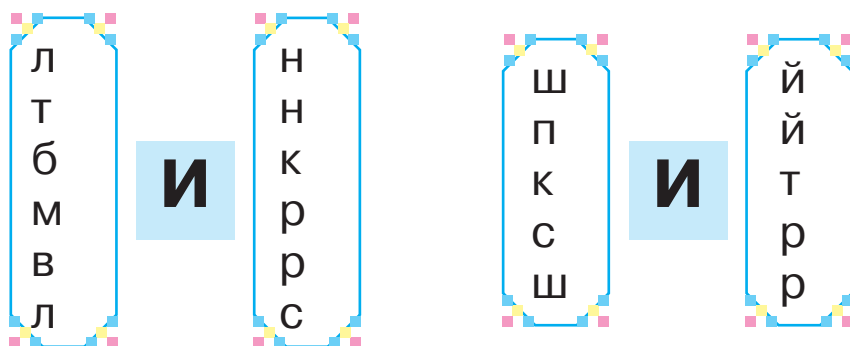
— Пустить під парасольку, — просяться.

— А ви ж із мене сміялися, дурненькі...

— Ми ж не знали...

— Та йдіть уже, йдіть. І знайте: хто сміється з когось, той сміється з себе.

Отож іде тепер парасолька, а під нею дід Зайко і нерозумні зайченята.

Народна загадка

Летить орлиця по синьому небу, крила розкрила, сонце закрила.

(едварх)

БАГАТО-БАГАТО ПРОЛІСКІВ

Зима. Зима. Зима. І дерева сплять, і квіти. І ріки, й озера.

Коли вже й теплом дихнуло. І в синички настрій змінився. І голос. Ось-ось прокинеться земля. На світ гляне небесними очима. А де в землі очі? У пролісках. Чим більше пролісків, тим видющіша земля.

А я знаю одну дівчинку, що любить багато-багато пролісків.

— У лісі?

— В тім то й лихо, що не в лісі, а на обережку. Ото як трапить у ліс, то рве ті проліски, рве, рве. Каже: «Ой як я люблю проліски». Якби любила, то не рвала б. Чим більше зірвеш пролісків, тим сліпіша буде земля.

Пролісковими очима земля й тебе, й мене, й усіх нас бачить. Невже ти хочеш, щоб не бачила тебе земля? О-о-о, тоді не жди добра.

Я теж люблю багато-багато пролісків. Але в лісі. Коли вони живі й здорові, то й нам не зле. Бо їхніми очима земля нас благословляє і зцілює. І сама здоровіша й рідніша стає усім нам.

Так-так. Люблю проліски. І багато-багато пролісків. Але живих.

ВЕСНА

Прилетіла пташка
з далекого літа.
Шибку ополонки
вночі проклювала.
Напилась водиці —
а рано у дзьобику
проліска зацвіла.

ВЕСНЯНКА

Хмари низом, низом, низом,
сонечко горою,
пострічалася вербиця
в лузі із весною.

Пострічалася вербиця,
низько поклонилась:
— Добрий ранок, люба весно,
де ти забарилась?

— Ой бувала я далеко,
звідси не видати,
принесли мене лелеки
до рідної хати.

Прочитай, подумай, запиши

Ледве пересядуться різдвяні морози, старенькі й думають про нивку. Не до гадки непосидючим, чи довго топтати їм ряст. Ні, про весняне пробудження їхні мрії, про те, щоб задбати земельку на новий урожай. «Живим про живе думати», — кажуть старенькі. Того й не хилять свої сиві голови. Того й про чесну роботу і думають. Того й певні: їхня справа — ряст топтати та нивку дбати.